

- Kdo so pa ti-le? — vprašam gospodiča.
 — Generali, — pravi on.
 — Kaj pa je to generali? — vprašam ga.
 — Ta najvišji, — pravi on.

Prvič v življenju sem videl generale, pa daj Bog, da bi jih nikoli več. Lep spomin so mi pustili; še zdaj se mi o njih sanja. Precej dolgo sva stala pod zvonikom, gospodič je le bclj na gospodske punice škilil, mene pa je tako vleklo v cerkev! Na zadnje sva se tudi midva vrnila v cerkev! Na altarju svetniki, na stenah svetniki, od spodaj do vrha, na stropu svetniki. Grem, pa iščem, kje so tiste svete jame pod zemljo; še videl nisem, kdaj sem do altarja prišel. Komaj sem vzdignil roko, da bi se prekrižal, pa jo je po poti nekdo prestregel; ozrem se; general, ves v sinjem, na ramah pa bele solnčnice; drugi, ravno tak general, me je vzel drugo roko, pa sta me peljala vun iz cerkve.

— Če me že hočeta peljati za roke, — pravim, — bodita tako dobra, gospoda generala, peljita me tja, kjer je moj gospodič. Saj sem v cerkev z njim prišel.

- Kdo pa je tvoj gospodič? — vprašata me.
 — Jakob Aleksandrovič, — pravim.

Komaj sem jima vse to razložil, pa smo bili že pod zvonikom. Kar me ogreje po komatu. Res se čudim, kako da se glava ni odtrgala od vratu, cela truma generalov mi je zaplesala pred očmi, tako me je loputil. Začnem bežati, kolikor je ena precejšnja brazda dolga, pa obstojim. Stojim, pa premišlujem; kaj bi neki odgovoril general, ko bi ga vprašal, zakaj mi je tako posvetil? Res ne vem, kaj bi on uganil.

Služba božja je bila pri kraju. Ljudje so začeli iti iz cerkve. Vsakega sem vprašal:

- Morda ste videli mojega gospodiča.

Vsak molči, kakor da bi ga ne bil nihče nič vprašal; ali so tako trapasti, si mislim, ali pa imajo v ustih trsko namesto jezika.

Naenkrat slišim, da me nekdo kliče: Danilo! Danilo! — Ozrem se: gospodič.

- Zakaj te pa v cerkvi ni bilo? — vpraša.

— Zakaj me ni bilo? — pravim. Dva sinja generala sta me prijela za roke, pa vlekla vun. Eden me je tako treščil po glavi, da mi še zdaj v ušesih čmrlji brenče, — pravim.

- Ti bi še na altar zlezal! — pravi.

- Ko sem tistih svetih jam iskal, — odgovorim.

— Svete jame niso v cerkvi, ampak pod zemljo, — reče gospodič, — jutri pojdeva. Samo ne zaostani, če se tam ne izgubiš, ne najdeš vun. (Konec prih.)

— Solska vest. Na ljudski šoli v Zagorju ob Savi je začasno nastavljena učiteljica gdč. Ivana Škrjanc.

— V okrajne šolske svete na Kranjskem so od strani deželnega odbora imenovani naslednji gospodje: 1. Za Črnomelj: Leopold Gangl iz Metlike, Ivan Puhek, župan v Črnomlju. 2. Za Kamnik: Luka Mlakar, župan v Lukovici; sodnik U. pl. Garzarolli v Kamniku. 3. Za Kočevje: J. Schadinger in sodnik Fr. Višnikar iz Ribnice. 4. Za Kranj: C. Pirc in J. Urbančič. 5. Za Krško: dr. Mencinger iz Krškega in J. Globočnik iz Dobrave. 6. Za Litijo: notar Luka Svetec iz Litije in Janez Škrbinec, nadučitelj v Višnjigori. 7. Za ljubljansko okolico: Gabrijel Jelovšek z Vrhlike in Fran Košak z Grosupljega. 8. Za Logatec: Alojzij Pogačnik, župan v Cirknici in F. Sicherl v Spodnjem Logatcu. 9. Za Novo mesto: Fran Majzelj iz Bele cerkve in ravnatelj dr. Fr. Detela iz Novega mesta. 10. Za Postojno: Josip Dekleva, župan v Postojni in Jos. Maier iz Loža. 11. Za Radovljico: J. Pernel, župan na Bledu in Oton Homan, trgovec v Radovljici.

— Sankcioniran zakon. Cesar je potrdil v deželnem zboru kranjskem sprejeti zakon glede opustitve jednega dela iz Krškega v Koritnico tekoče okrajne ceste.

— Primarij gosp. dr. Šlajmer je v soboto pred bolnico padel in se na desni roki močno poškodoval, vsled česar ne more ordinirati.

— Kje je Veselova drama? Umrlega trnovskega dekana Ivana Vesela literarna zapuščina je precej bogata. Našlo se je več še nenatisnjenih, izvirnih in prevedenih pesmij in drugih spisov ter mnogo interesantnih pisem še živečih ali umrlih slovenskih književnikov, katera pisma pa vsaj sedaj večinoma še niso primerna za javnost. Iz teh pisem in iz drugih podatkov je posneti, da je bil Vesel spisal tudi izvirno dramo naslovljeno „Droha“, toda rokopisa ni nikjer dobiti. Ker je imel Vesel vse spise v najvzornejšem redu, je naravnost nemogoče, da bi se bil rokopis pri njem izgubil. Mogoče je le, da se nahaja pri kakem prijatelju pokojnikovem, kateremu je bil poslan v pregled, ali pa da je bil iz zapuščine ukraden.

— Občni zbor društva »Pravnik« se je izvršil minolo soboto pod vodstvom društvenega načelnika gosp. drž. poslanca, svet dr. Ferjančiča, ki je podal v svojem nagovoru celotno sliko o stanju društva v ravno završenem 12. letu njegovega obstoja. Spominjal se je pri tem nedavno zamrlega odvetnika gosp. dr. Alf. Moscheta ustanovnika in izdajatelja „Slov. Pravnika“ v istega prvih 4. letnikih. Ranjki je izzval s svojim listom ustanovitev društva „Pravnik“, ki je nadaljevalo izdajanje lista. Zborovalci so se v znak žalovanja za zamrlim ustanovnikom dvignili raz sedeže. Društveni tajnik gosp. dr. Foerster je poročal o društvenem delovanju. Označil je kot smoter, kateremu je posvečena vsa odborova skrb, izdajanje društvenega glasila „Slov. Pravnik“, ki šteje že sedaj 16 letnikov. Glasno pohvalo je izrekel uredniku društvenega glasila, gosp. dr. Majaronu, ki vodi vzornim načinom društveni list v tiru znamenitega, vsikdar zanimivega, znanstveno se odlikujočega strokovnega lista. Blagajnik gosp. dr. Pirc je poročal o dohodkih, ki znašajo zadnje leto 2852 K 47 h in o izdatkih v znesku 2470 K. Izvolil si je na to občni zbor v društveni odbor kot načelnika gosp. svetnika dr. Ferjančiča, kot odborniki so pa bili izvoljeni gg. sodni pristav dr. Foerster, sodni tajnik Kavčnik, odvetnik dr. Majaron, sodni pristav Milčinski, odvetnik dr. Pirc, odvetniški kandidat dr. Švigelj, dež. sod. svetnik Wenger. Vnanjimi odborniki so izvoljeni gg. ministerialni tajnik dr. Babnik na Dunaju, odvetnik dr. Hrašovec v Celju in odvetniški kandidat dr. Zuccon v Pulji. Računska preglednika sta gosp. notar Gogola in gosp. odvetnik dr. Munda.

Novice.

— Osebne vesti. Okrajni šolski nadzornik v Kranju gosp. Andrej Žumer je dobil naslov ravnatelja. — Občinski svet ljubljanski je imenoval magistratnega koncipista gospoda Albina Semena mestnim komisarjem.

— **Odvetniki na Štajerskem.** Na mesto umrlega gosp. dr. Dominkuša pride v Maribor vrli narodnjak gosp. dr. Rosina iz Ljutomera. V Ljutomer pa pride na njegovo mesto štajerski rojak gosp. dr. Karol Grossmann, ki je bil več let koncipist v Novem mestu.

— **Občinske volitve v Mariboru.** Te dni se je vršila — ker je občinski svet razveljavil izvolitev iz III. razreda, v katerem so pri splošni volitvi zmagali socialni demokratje — dopolnilna volitev iz tega razreda. Izvoljeni so bili vsi kandidati nemškega volilnega odbora.

— **Ravnatelj gimnazije v Celju** je imenovan profesor na ljubljanski realki Klemens Proft jako odločen nasprotnik Slovencev. Ta gospod je v svojem nemškem fanatizmu šel tako daleč, da v ljubljanskem mestnem šolskem svetu ni hotel razumeti slovenski, ampak je zahteval, da naj se zaradi njega o njegovih poročilih nemški govori ter se celo pritožil na višjo instanco, ko se za njegovo — zahtevo ni nihče zmenil.

— **Deželna blaznica, bolnica in hiralnica v Gorici.** Goriški deželni zbor je lani sklenil, kupiti kolikor mogoče blizu mesta Gorice ležeč primeren svet za zgradbo blaznice, bolnice in hiralnice. Ker je blaznica najnujnejše potrebna — preskrbljenje blaznih v Gorici je pravi evropski škandal — se zgradi najprej blaznica. Deželni zbor je določil za njo 150.000 gld. Deželni odbor je že kupil primeren svet ob cesti mej Gorico in Šempetrom in se zdaj delajo priprave za izgotovitev načrta.

— **Notarja, ki se branita slovenščine.** V Gorici so štirje notarji, Slovenca gg. Kavdič in Čibej, ostala dva gg. Rumer in Ballaben, služila sta oba v slovenskih krajih, imata oba potrdilo višjega sodišča, da sta zmožna slovenskega uradovanja, torej oba dolžna uradovati tudi slovenski, ako stranke zahtevajo. Primeril se je pa nedavno slučaj, da sta se ta dva gospoda branila zapisovati slovenske akte z izgovorom, da je njihov uradni jezik italijanski. Opozarjamo občinstvo, da je dolžnost notarjev, sestavljati spise v jeziku, v katerem stranke zahtevajo, in naj vsled tega občinstvo odločno to od vseh notarjev v Gorici tudi zahteva. Ako bi imenovana ne hotela uvaževati določeb notarskega reda, naj se jima v prvi vrsti obrne hrbet, v drugi pa naj se opozori višje sodišče, katerega dolžnost je, čuvati nad tem, da je red pri notarskih poslih v vsakem pogledu!

— **Zavarovalnica proti neizgodam v Trstu.** Dne 24. januarja je odbor te zavarovalnice volil predsedstvo in ostale člane upravnega odbora. Izvoljeni so bili gg.: Leopold Brunner načelnikom, Henrik baron Ritter pa načelnikovim namestnikom. Za člane upravnega odbora so bili voljeni dr. Fr. Cozzi, Fr. vitez Fruetti, Joh. Cech in dvorni svetnik dr. R. plem. Ruling iz Ljubljane.

— **Umrli.** V Ameriki je umrl naslednik velikega Borage, mil. škof gosp. Ignacij Mrak, rodod iz Poljan nad Škofjo Loko, v starosti 90 let. — V Novem mestu je umrl vrli narodnjak gosp. Mohar, umirovljeni ravnatelj pomožnih uradov okrožnega sodišča. — V Cerkljah na Gorenjskem je umrl okrožni zdravnik gosp. Edvard Globočnik, v starosti 61 let. N. v m. p.!

— **Ogenj na Žabjeku.** Gost dim se je te dni popoludne vzdigal iznad Žabjeka. Mislilo se je, da gori v dimniku. Obvestila se je o tem tudi požarna bramba, in se je podalo nekaj mož na Žabjek, kjer se je dognalo, da so provzročila gosti dim drva, ki so se sušila v peči in so bila začela tleti.

— **Iz zapora pobegnil** je v Cerknici 25 let stari mesarski hlapec Josip Turšič po domače Draščev, ki je bil v preiskavi zaradi tatvine.

— **Karambolaža na železnici.** Brzovlak, ki je odšel v ponedeljek ponoči iz Ljubljane proti Dunaju, in s katerim sta se vozila dva slovenska poslanca je imel na Pragarskem

malo nesrečo. Stroj je pri prevažanju zavozil v vlak in poškodoval zadnji vagon. Potniki so z ležišč popadali in poskali, in se seveda prav dobro prestrašili. Vagon je za corpus delicti ostal na Pragarskem.

— **Zastonj iz Trsta v Ljubljano** se je hotel peljati brezposelni komptoarist J. Goltas iz Budjevic. V Ljubljani na kolodvoru so ga „pogrunjali“ in izročili policiji.

— **Nesreča.** V Zgornjem Berniku je v gozdu ubila padajoča smreka ženo posestnika Jožefa Vidmarja.

— **Državnih uradnikov** je bilo l. 1880. v Avstriji 32.660, l. 1892. 39.648, a l. 1899. že 95.439. Število je baje tako naraslo radi podržavljenja železnic. Plača vseh teh uradnikov je bila za l. 1900 proračunjena na 169.138.281 K, dočim je l. 1898. znašala le 90.618.160 K. Toliko je pač jasno, da bodo v Avstriji uradniki kmalu največje število. Slovenci pa imamo med njimi le malo prijateljev.

— **Obsojena radi krivega pričanja.** Sodišče v Gorici je obsodilo Elizabeto Tain na dvamesečno ječo, ker je v razpravi proti Battistuti-ju in Sfiligoju, kateri so preteklega maja m. l. iz sovražnosti ubili nekega Bedo. Pri razpravi je Tain utajila neke važne momente, kateri so obtoževali Battistuto, po razpravi pa je o tem govorila. Ta njena izpovedba pa je prišla do znanja državnemu pravniku, kateri je zahteval obsodbo in kazen Tain se je pred sodiščem izgovarjala, da ni hotela izpovedati, ker se je bala Battistutijeve osvete, ali to ji ni nič pomagalo in bila je obsojena.

— **Za ne plačani dac izgubil zajce.** Anton Burolo iz okolice Buje v Istri je v teh mrzlih dnevih pridno lovil zajce, od katerih je 7 spravil v žakelj in nesel v Umag in od tam s parnikom v Trst. Na parniku so mornarji zvedli, kaj da ima kmetič pri sebi, so ga nagovorili, da naj ne plača daca za divjačino, marveč mu oni poiščejo spretnega mladeniča, kateri bo žival brez obdačenja na suho iznesel, v to svrhu so mu predstavili nekega spretnega mladeniča, kateremu je Burolo poveril dva zajca, z drugimi pa ga čakal na parniku, dokler se mladenič ne vrne. Ko je parnik prispel v Trst, je mladenič kar med prvimi iz parnika z zajci skočil. Burolo pa je par ur čakal, da se mladenič vrne ali zastonj. Konečno je šel s 5 zajci na finančno espozituro vprašati, ali niso mogoče ustavili tatu njegovih zajcev. Tam pa mu niso znali ničesar povedati, zato je moral še na redarstvo, da prevaro ondi razodene in prosi pomoči.

— **Grozen zločin** se je dogodil minoli mesec na Dunaju. Neke mizarski pomočnik Štefan Waniek, 23letni mladenič, je udrl v stanovanje neke delavske rodovine z namenom, da stegne svoje roke po tujem imetju siromašnih ljudij. Dotični delavec je bil že na delu in tudi žene ni bilo doma, le dva otroka, jeden poldrugoleten, drugi pa šestih mesecev, sta ležala v postelji. Lopov je torej mogel pričakovati, da neovirno izvrši svoje „delo“. Ali prišlo je drugače. Žena je prišla domov in zapazivši lopova, jela je kričati na pomoč. Lopov je zbežal po stopnicah, a ker je žena kričala za njim, se je obrnil v hipu, potegnili samokres, ustrelil in zadel ženo tako, da je kmalu na to umrla. Na to je zločinec zbežal na ulico in se je mej begom dvakrat ustavil in zopet streljal, tako, da je več oseb smrtno ranil. Ko se je slednjič posrečilo ugnati ta poživljeni stvar, je bila nabravša množica tako razkačena, da bi bila na mestu raztrgala zločinca, da ga niso varovali redarji.

— **Podgane so ga požrle.** Blizu Budimpešte na posestvu Csoka-Kato so pri ljudskem štetju našli v neki hiši oskrbnika posestva zmrznjenega in od podgan skoraj popolnoma požrtega. Oskrbnik je prebival sam. Ker je zbolel, si ni mogel kuriti. Zato je zmrznil. A podgane so ga ogrizle še živega, kajti okoli trupla je bilo mnogo krvi.

— **Volki požrli vojake.** Letošnja nenavadno stroga zima zahtevala je povsodi mnogo žrtev. Ne glede na to, koliko posameznih ljudi in živalij je zmrznilo, poleg tega je vihar prizadel toliko zametov, da so zastajali vlaki in umirali ljudje od gladu. Koliko človeških življenj je zahtevalo s svojo burjo morje in jih zakopalo v svoje valove, kakor n. pr. na Japonskem, kjer je 10. t. m. razsajala tako, da pogrešajo nad 4000 ribičev, katerih se brezdvomno nikdo več ne vrne, in na drugi strani zopet preti nevarnost od izstradanih zverij, katere v svoji lakoti napadajo živino in ljudi. Tako so na Ruskem velike čete volkov, ki so skrajno predrzni in nevarni. Niti s streljanjem se ne umaknejo. Nedavno je šel v Galcu oddelek vojakov po samoti, ko jih napade trop volkov. Vojaki so streljali, meneč, da jih preženo, a zaman. Po dolgem boju, ko jim je zmanjkalo streljiva, zmagali so volkovi in požrli vojake. Samo obleke in orožje so našli drugi dan od ubogih vojakov.

— **Belgrad v temi.** Tudi na Srbskem je zadnji čas razsajala huda zima. Tako je v Belgradu zamrznil vodovodni rezervar, ki je gonil stroje mestne električne razsvetljave. Vsled tega bilo je nekaj večerov celo mesto v temi, ker niso mogli užgati električnih žarnic, so ljudje kar v temi tavalili po ulicah, ali pa z ročnimi svetilkami, kakor v kaki oddaljeni gorski vasi. Za tatove in druga hudodelstva je bila to lepa prilika, da ni trajalo dolgo.

— **Grozen zločinec.** V zaporih Zemuna je bil zaprt nek 23letni Rajo Marič, kateri je bil na sumu, da je umoril v vasi Deč v Sremu rodbino, sestojčo iz 4 oseb. Marič je v svojem zaporu zgrabil prišlega čuvaja Pijevca in ga umoril, potem je šel v njegovo stanovanje in umoril čuvajevo soprogo in 3 otroke. Redarstvo je bilo precej obveščeno o tem, ali zastonj, ker Mariča ni bilo možno več ujeti, ki je pobegnil preko mosta na srbsko stran. Tam ga je prijelo srbsko orožništvo in ga dognalo nazaj v Zemun, kjer je zdaj skrbno varovan. Priznal je, da je umoril čuvaja Pijevca in njegovo družino, da je mogel iz zapora uiti. Ko so ga prašali, zakaj da je umoril 1½ letnega otroka, je izjavil, da ga je zato udaril, da ne bi kričal! Redarstvo je prijelo Maričev soprogo in jo zaprlo, katera je nato izjavila, da je njen soprog v resnici umoril celo družino v Deču.

— **Po nedolžnem 8 let v zaporu.** Matej Caruso iz Totmoli v Italiji je bil l. 1892. osumničen, da je umoril posestnika Mattioli, kateremu je bil Caruso hud nasprotnik. Zaprli so ga in postavili pred poroto v Campobasso, kot prič sta bili zaslišani neki Ludovico Clemente in Anton Curti. Ta dva sta pričala proti Carusotu, kateri je bil obsojen v do smrtne ječe. Leta 1896 je umrl neki Onofrio Basso, kateri je na smrtni postelji izpovedal duhovnu in lastni hčeri, da je on pravi edini morilec Mattioli, prosil je še, naj se zavzame, da bi obsojenega Caruso osvobodili. Vsled te izpovedbe je družina Caruso začela pravdo proti pričam Clemente in Curti in zahtevala novo obravnavo. Sodišče v Campobasso je obsodilo omenjene priče na 6- in 8letno ječo z avtoriteto krivega pričanja pred sodiščem, za Carusota pa se je izrekla oproščena rabsodba. Tudi prizivno sodišče je potrdilo to rabsodbo, a pri obravnavi bil je pričujoč tudi Caruso. Zagovornik je zahteval, naj se v najkrajšem času izvrši revizija obravnave, da se nedolžnemu prikrajša zapor.

— **Sv. Oče in dr. Lapponi.** Ker se je nedavno sv. oče nekoliko prehladil v grlu, zapisal mu je njegov zdravnik neke praške za zdravilo. Sv. oče pa se navadno ne briga mnogo za vse one zdravila, ki mu jih zapišejo zdravniki in tako je tudi praške pustil lepo neporabljene in jih ni rabil. Prehlajenje minulo je samo ob sebi. Te dni pa je bil dr. Lapponi pri papežu in tam je jel nekoliko kašljati, sv. oče pa se obrne k svojemu slugi in reče: Pojdi dečko in prinesi one praške, ki jih je gospod zdravnik meni zapisal, saj vidiš

kako je prehlajen sam. Sluga gre takoj po naročilu sv. očeta in prinese na srebrnem krožniku one praške, ter jih ponudi začudenemu dr. Lapponiju, ki ni vedel, ali naj vsame stvar za šalo ali za resno. Vsi prisotni so se smejali temu prizoru, in ko je zdravnik videl ta izborni humor sv. očeta, smejal se je tudi on.

— **Doživel je tretje stoletje** v Rimu neki Filip Precella, ki se je rodil l. 1797. Vedno je še čil in zdrav; njegov sin Pietro Pracelli poslal je dan novega leta svojim prijateljem vizitnice z naslednjim vabilom. Čast mi je povabiti, vas danes na malo zabavo, katero priredim v čast svojega očeta, ki je stopil danes v tretje stoletje svojega življenja. In prišli so prijatelji, se veselili s starcem vred redkega slavja, slučajno mu je neki govornik napil z željo, da bi preživel še to stoletje, dejal je starček: Prosim Vas dragi, nikar ne pretiravajte. In prav je imel, da ga je zavrnil, vsaj je že to za človeško starost redek slučaj.

— **Nova Rafaelova slika.** Abbè Tenand iz Landesa pri Saint Jean-d' Angelyju je našel novo sliko Rafaela, in sicer portret kontese Elizabete Palleoti Ventivoglio. Na sliki je podpis: Raphael Urdinus Sanzio.

— **500.000 kron za eno samo sliko** je plačal Amerikanec Whitney te dni v Parizu trgovcu s slikami Schausu. Slika je bila portret Williensa Grandisona. Portret pa je naslikal Van Dyck.

— **Janez Faber umrl.** Umrl je šef znane tovarne za svinčnike v Norimbergu. Začel je z malimi sredstvi, a umrl je kot milijonar, baron in dedni poslanec bavarski in častni meščan nešteti nemških mest. Njegovi svinčniki so znani po vsem svetu.

— **Deset pravil o zdravju.** Nemški časopis „Zukunft“ prinaša deset važnih pravil, kako naj čuvamo svoje zdravje. List pravi: Prvo pravilo je, da gledate na to, da vam je telo zdravo, torej sposobno za delo in vživanje, a vendar ga ne preoblagajte ne z delom ne z vživanjem. 2.) Bodite prosti in varujte se šablone. 3.) Bodite odločni in ne bojazljivi. 4.) Ne bojte se preveč vnanjih vplivov, kakor spremembe vremena, nalezljivih bolezni, temveč glejte, da utrdite telo, da vam oni ne morejo škodovati. 5.) Nikar ne mislite, da vam je zdravje ali ozdravljenje dano kar na razpolago, temveč da eno in drugo morate priboriti. 6.) Ravnajte se po naročilu zdravnika, da mu ne otežujete njegovo delo. 7.) Čuvajte se razburjenega. 8.) Skušajte, da si pridobite dušne in telesne harmonije, da ste mirni in srečni. 9.) Ne bodite preveč občutljivi proti najmanjši bolesi. 10.) Navadite se spoznati in disciplinirati sami sebe.

— **Kuga v Carigradu.** Razne vesti prinašajo časniki o kugi v Carigradu. Nekateri jo trdijo, drugi zopet ne, vendar se razni sumljivi slučajji ne dajo vtajiti v možnosti, da je v turški nastala kuga. Posebno nek mornar umrl je v bolnici na vseh znakih kuge, katero kal je najbrže prinesel iz kakih daljnih dežel. Za njim obolelo je še osem na sumljivih boleznih, tako da zdravniki sami niso gotovi, se gre li tu za kužno epidemijo ali ne. V Carigradu samem še do sedaj niso izdane naredbe zoper kugo, pač pa v provinciji vladajo stroge naredbe, da se prepreči razširjenje te grozne bolezni.

— **Častni meč** so hoteli izročiti meščani Portsmoutha lordu Robertsu v znak priznanja njegovih zaslug, pridobljenih na južnoafričanskem bojišču. Roberts pa je meč za sedaj odklonil, češ da je tako slavje v tem času, ko se vrši še vojna, je neumestno. Roberts je vendar še poštenjak, ki prizna istino.

— **Influenca v Novem Jorku.** Zadnji čas, zbrala si je vsakteremu dobro znana influenza svoj sedež v Novem Jorku, kjer prav oblastno gospodari. V teku 14 je obolelo 450.000 oseb.

— **Kuga.** Iz Hulla na Angleškem se brzojavlja, da je tja prispel parnik „Priary“ na potovanje iz Aleksandrije. Med

potoma so na parniku umrle za kugo 3 osebe, moštvo in več drugih oseb je bolno. Parnik so ustavili izven luke in ga peljali v lazaret.

— **Telefon pod morjem.** Še malo časa, tako sodijo učenjaki, pa se bodo mogli ljudje iz Amerike s pomočjo podmorskega telefona pogovarjati z ljudmi na Angleškem. — Nedavno se s pomočjo že obstoječega kabla v meksikanskem zalivu naredil poskuse med Keywestom v Floridi in Havano na Kubi. Oba mesta sta oddaljena drugi od drugega 100 angleških milj. Pogovor se je dobro razumil.

— **V pijanstvu.** John Luyder je bil že par let ločen od lastne soproge Augustine. Ker ga je zapadla služba v notranjosti dežele, mislil si je, da bode boljše, ako se s svojo soprogo novič sprijazni in skupaj iz Chicaga odpotujeta na določeno mesto. V to svrhu je šel k Augustini, katera je stanovala pri gospej Nikolaus. Pozdrav soprogov je bil pri srčen in sporazum gotov, ali ker sta jako rada pila žganje sta v proslavo tega veselega dogodka začela piti „wiskia“, v katero svrhu sta se zaprla v Augustinino dodeljeno sobo. Potem ko sta se soproga „wiskia“ nalezla, je slišala gospa Nikolaus tri strele iz revolverja. Hitela je po stražnika, kateri je udrl v sobo, v koji sta bila soproga zaklenjena in našel je na tleh ležečo Avgustino, katera je imela dva strela v truplu in na neki škrinji sedečega Johna, ki je bil že mrtev, ker si je možgane razstrelil. Avgustino so še živo prinesli v bolnico, a kmalu na to je umrla. Sosedje pravilo, da sta soproga Luyder precej mirno živela, le ko bi se žganja napila, je bil konec miru, pijača je povzročila njih razstavo in konečno smrt.

— **Štrajki v trgovinsko-pomorskih lukah.** Štrajke težakov in mornarjev v Marzelju, Hamburgu in Amsterdamu so posnemali tudi delavci v pomorski luki Genova. Pretečeni teden je štrajkalo kakih 10.000 ljudi. Parniki so morali peljati blago v Marzelj in ga ondi izkrcati, ker bi v Genovi bili preveč časa zamudili. Vsled posredovanja oblasti dosegel se je sporazum in delavci so zdaj delo prevzeli. Zdaj so začeli štrajkati delavci v luki Antwerpen. Štrajka se je udeležilo kakih 30.000 delavcev.

— **Kuga med štakorji.** V Hamburgu je prispel parnik „Pergamon“ iz Smirne. Na tem parniku so za izkrcavanja našli veliko množino mrtvih štakorjev (podgan) tu pa pa tam na raznih krajih parnika. Zdravniško preiskovanje teh truplec je pokazalo, da so štakorji pomrli vsled kuge, katera je vladala med njimi. Moštvo parnika je bilo nakrat omenjeno in vse skupaj peljano na osamljeno mesto, kjer bodo sedaj vse blago izkrcali, potnike in ljudstvo pa desifiniscirali.

— **Delovanje usmiljenk v burski vojski.** Za obe vojskujoči se stranki pogubonosna vojska v Južni Afriki se bliža polagoma svojemu koncu. Posledice te vojske čutijo tudi popolnoma nedolžne žrtve, in med te štejem, tako pa piše L. P. v „Danici“ v prvi vrsti katoliške misijone, ki imajo svojo postajo po krajih, kjer je divjala burska vojska. Hudo prizadete so zlasti usmiljene sestre, ki so razvile prav v onih mestih, kjer je najbolj divjal ljut boj, svoje plodono, požrtvovalno delovanje. Njih z velikim trudom sezidani zavodi leže v razvalinah, huda šiba vojske se ni ognila. A za blagor človeštva vneta srca usmiljenk ni potrla njih nesreča, ampak prav v najbolj viharnem času so pokazale te sestre, kako se dela v duhu Kristusovem. V najhujšem bojnem času, ko je rušil strel za strelom njih poslopja, se niso zmenile za lastno nevarnost, ampak junaško so se podale na bojišče, kjer je umiral vojak za vojakom, kjer so se posvetile usmiljenke, Bur ali Anglež, kristijan ali nekristijan, prijatelj ali sovražnik, z isto ljubeznijo so tolažile umirajoče in jim lajšale zadnje zdihe, obvezovale ranjence in odnašale na varen kraj. Tu so pokazale usmiljenke, kako se deluje v Kristusovem duhu, in ni čuda, da s spoštovanjem izražajo o njih protikrščanski listi in jih postavljajo kot vzornice usmiljenkam svoje vrste. Kako

so se priljubile po svojem požrtvovalnem delovanju vsem bojevnikom, kaže nam najbolj poročilo nekega angleškega časopisa „Tablet“. Članek za člankom namreč pripoveduje, da za mrzlico obolele vojake obojega tabora ni zamogla ukrotiti in umoriti močna moška roka; besneč so podili od sebe svoje strežaje, a če se je prikazala ob nji strani usmiljenka, polegla se je njih besnost in milo so prosili prostaki, izrecno zahtevali častniki usmiljenke v svojo postrežbo. Tolažilna beseda iz ust redovnice bil jim je hladilni balzam, in marsikak vojak, prej zagrizen protikatolik je pripoznal, da je zelo popolna vera, katere pristaši hočejo na enak način radovoljno doprinašati dela usmiljenja. Junak mesta Mafekinga, general Baden-Powel je poslal prednici usmiljenk znesek 98 funtov šterlingov kot malo zadostilo za njihov trud in oddal ob enem pismo, v katerem se zahvaljuje za njih požrtvovalnost in pravi: „Vem, da sam denar Vam ne more preplačati Vašega truda, a v malo zadostilo v znamenje našega priznanja sprejmite to malenkost, zasluge Vaše pa Vam zmore v popolni meri povrniti le Bog“. Istotako Angleži iz domov ne pošiljajo izraze hvaležnosti na posamezne zavode usmiljenk v Južni Afriki, a ne samo to. Ustanovljajo posebna društva, ki imajo izključno namen, zbirati denar, s katerim zgrade porušena poslopja usmiljenk in škodo, ki so jo trpele tekom vojske. K tej družbi pa ne pristopajo le katoličani in nekatoličani, celo zagrizni očitni sovražniki sv. vere prispejo visoke svote. Vedno bolj spoznavajo, da tako imenovana mrtva roka je mrtva le v očeh nasprotnikov, ker ne delajo v duhu Krista, da naj ne zve levica za dar, ki ga da desnica. Mrtva roka deluje — živo.

— **Kuga v Indiji.** V pokrajini Misore v Indiji divja strašna kuga. Ljudje se ne upajo več prebivati skupno, zato so mesta malone prazna. Meščani živijo po šotorih in po kočah zunaj mest, kjer se potikajo le berači. Kuga se je pojavila tudi v Evropi, in sicer v Carigradu. Umrl je neki Turek.

Loterijske srečke

V Lincu dne 26. januarja t. l.: 12, 78, 27, 8, 77.

V Trstu dne 26. januarja t. l.: 10, 51, 23, 69, 44.

V Pragi dne 30. januarja t. l.: 88, 34, 26, 58, 2.

Tržne cene.

V Ljubljani dne 31. januarja 1901. Pšenica K 8.— h, rž K 6 80 h, ječmen K 6.80 h, oves K 6 50 h, ajda 6.— h, proso K 7.— h, turščica K 6.20 h, leča K —.— h, fižol K 10.50 h. Vse cene veljajo za 50 kilogramov.

100—300 gold. na mesec

zamorejo osebe vsakega stanu na vsakem kraju gotovo in pošteno brez kapitala in zgube zaslužiti z prodajo postavno dovoljenih državnih papirjev in srečk.

Ponudbe sprejme Ludwig Oesterreicher,
Deutsche Gasse 8 Budapest. (9—10)